

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121010358
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8121010358.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M, MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. januára 2024, v trestnej veci obž. A. B. pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/17/2021 zo dňa 26. januára 2023, takto

rozhodol:

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. zákona

obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom
D. XXXX/XXX, C.

je vinný, že

dňa 09. 02. 2020 v čase okolo 18.20 hod. na parkovisku pred bytovým domom na ulici D. E. XXX F. C. po nedorozumení a rodinných nezhodách sa vyhrážal G. H., ktorý v tom čase pozeral na parkovisko z okna bytového domu na ulici D. E. XXX, nachádzajúcom sa na druhom poschodí, kde bol na návšteve v byte I. A. so slovami: „Najprv ťa zabijem a potom si to pôjdem odsedieť do Leopoldova!“, a zároveň počas týchto vyhrážok, ktoré vzbudili dôvodnú obavu u G. H. o jeho život, drevenou palicou udieral do tam zaparkovaných osobných motorových vozidiel, pričom vozidlo značky VW Golf tmavosivej farby poškodil tak, že rozbil zadné sklo na kufri, rozbil obidve zadné svetlá, odlomil obidve spätné zrkadlá, poškodil čelné sklo na ktorom vytvoril praskliny na vodičovej polovici a rozbil sklo na vodičových dverách a vozidlo značky VW Passat poškodil tak, že rozbil zadné sklo na kufri a odlomil obidve spätné zrkadlá, pričom týmto konaním spôsobil pre majiteľa vozidla VW Golf, EVČ AK 847- TQ, G. H., trvale bytom C., J. H. K. E. XX, škodu poškodením vozidla v celkovej výške 827,-Eur a pre majiteľku vozidla VW Passat s EVČ: L. M. N., trvale bytom O., J. P. XX, škodu poškodením vozidla v celkovej výške 634,-Eur.

t e d a

- inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu,
- poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu,

č í m s p á c h a l

- prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovanie cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona

a za to mu
u k l a d á :

Podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 37 písm. h/ Tr. zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný peňažný trest vo výmere 200,- (dvesto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody na 2 (dva) mesiace.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť z titulu nároku na náhradu škody zaplatiť poškodenej M. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O., P. E. XX, okr. L. Q. F. sumu 634,- € a poškodenému G. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C., H. K. XX sumu 827,- €, a to do 30 (tridsiatich) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodených M. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O., P. E. XX, okr. L. Q. F. a G. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C., H. K. XX so zvyškom nárokov na náhradu škody odkázal na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/17/2021 zo dňa 26. januára 2023 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 09. 02. 2020 v čase okolo 18.20 hod. sa na parkovisku pred bytovým domom na ulici D. E. XXX F. C. po nedorozumení a rodinných nezhodách sa vyhrážal G. H., ktorý v tom čase pozeral na parkovisko z okna bytového domu na ulici D. E. XXX, nachádzajúcom sa na druhom poschodí, kde bol na návšteve v byte I. A. so slovami: „ Najprv ťa zabijem a potom si to pôjdem odsedieť do Leopoldova!", a zároveň počas týchto vyhrážok, drevenou palicou udieral do tam zaparkovaných osobných motorových vozidiel, pričom vozidlo značky VW Golf tmavosivej farby poškodil tak, že rozbil zadné sklo na kufri, rozbil obidve zadné svetlá, odlomil obidve spätné zrkadlá, poškodil čelné sklo na ktorom vytvoril praskliny na vodičovej polovici a rozbil sklo na vodičových dverách a vozidlo značky VW Passat poškodil tak, že rozbil zadné sklo na kufri a odlomil obidve spätné zrkadlá, pričom týmto konaním spôsobil pre majiteľa vozidla VW Golf, EVČ AK 847- TQ, G. H., trvale bytom C., J. H. K. E. XX, škodu poškodením vozidla v celkovej výške 827,-Eur a pre majiteľku vozidla VW Passat s EVČ: L. M. N., trvale bytom O., J. P. XX, škodu poškodením vozidla v celkovej výške 634,-Eur.

Za uvedené konanie bol obžalovanému podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, 4 Trestného zákona pri neexistencii poľahčujúcich okolností a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobná doba podmiennečného odsúdenia v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd uložil obvinenému povinnosť z titulu nároku na náhradu škody zaplatiť poškodenej M. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O., P. E. XX, okr. L. Q. F. sumu 634,- € a poškodenému G. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C., H. K. XX sumu 827,- €, a to do 30 (tridsiatich) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku prvostupňový súd poškodených M. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O., P. E. XX, okr. L. Q. F. a G. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C., H. K. XX so zvyšok nárokov na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom zvolenej obhajkyne. V úvode cituje výrokovú časť napadnutého rozsudku s tým, že sa nestotožňuje so záverom súdu o vine obžalovaného, dôvody rozsudku považuje za rozporuplné a rozsudok za nezákonný. Súd prvého stupňa odkazuje na dve protichodné skupiny dôkazov, pritom sa priklonil k názoru, že skutky sa stali a týchto sa dopustil obžalovaný, lebo aj keď spáchanie skutku popiera a jeho výpoveď o prítomnosti iných osôb potvrdzuje jeho syn Q. B., ale podľa súdu je potrebné poukázať na jeho výpoveď z prípravného konania, kde uviedol, že obžalovaný povedal, že ňa zabijem, aj keď túto výpoveď následne poprel s tým, že policajti si píšú čo chcú a svedkyňa P. B. sa vyjadrila iba k verbálnemu konfliktu a pokiaľ ide o skutok nebezpečného vyhrážania toho sa obžalovaný dopustil vo vzťahu k G. H. a zo skutku je usvedčovaný G. H. a I. A., ako aj svedkom Q. B., ktorého súd jeho výpoveď vyhodnotil ako účelovú v snahe pomôcť otcovi vyhnúť sa trestnému postihu za svoje konanie. Podľa súdu malo byť jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa vyhrážal smrťou G. H. takým spôsobom, že to uňho vzbudilo dôvodnú obavu a preto sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania. Je podľa súdu jednoznačne preukázané, že došlo k poškodeniu motorových vozidiel a skutočnosť, že túto škodu spôsobil obžalovaný je preukázaná výpoveďami svedkov I. A. a G. H., ktorí mali zhodne uviesť, že videli obžalovaného, ako nejakým predmetom - nejakou tyčkou, alebo drevenou palicou, ktorý mal v rukách poškodzuje autá a súd obranu obžalovaného, že autá rozbíjali iné osoby považoval za účelovú. Rovnako výpoveď svedka Q. B. považoval súd za účelovú a neuveril ich tvrdeniam o dvoch osobách. Obhajoba uvádza, že svedok Q. B. konzistentne vypovedal, keď videl ako dvaja chlapi rozbíjajú autá, pričom uvedené nikdy nebolo v jeho výpovediach sporné. Svedok Q. B. podaním na Okresnú prokuratúru v Prešove zo dňa 31.3.2020 namietal v zápisnici o jeho výsluchu, vložené slová, a to cit.: „že ho zabije.“, ktoré ako sa vyjadril, nikdy neuviedol. Zároveň poukázal, že vypovedal o tom, že otec kričal na G. H. vulgárne nadávky, ale vo svojej výpovedi neuviedol, že ho zabije. Žiadal prokuratúru, aby to prešetrila. Zákonnosť vyšetrovania bola spochybňovaná obhajobou v prípravnom konaní, následne v konaní pred súdom. Rovnakým spôsobom ako u svedka Q. B., vyšetrojúci policajt H. H. predložil obhajobe na podpis dňa 29.5.2020 zápisnicu o výsluchu svedka G. H.. Do zápisnice vpisoval ním vytvorené časti textu, ktoré pri čítaní zápisnice pred jej podpisom zamlčal. Policajt vedome a úmyselne manipuloval zápisnice. Obhajoba zápisnicu nepodpísala, následne namietala účasť tohto policajta na úkonoch v predmetnej trestnej veci (Vyjadrenie obhajcu k zápisnici o výsluchu svedka - poškodeného G. H. zo dňa 29.5.2020, žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, žiadosť o odňatie veci policajtovi a jej prikázanie inému § 230 Trestného poriadku doručená na Okresnú prokuratúru v Prešove dňa 8.6.2020) V zápisnici o výsluchu svedka poškodeného I. A. zo dňa 28.5.2020 vyšetrojúci policajt H. H. odmietal protokolovať výpoveď svedkyne v časti, keď uviedla, že nepočula každé slovo, kto čo povedal, pretože deti jej behali po byte - viď námietka obhajcu na str. 10 zápisnice. Preto sú závažné pochybnosti o tom čo, a v akých súvislostiach, mohla táto svedkyňa počuť. Sú pochybnosti či hovorí pravdu, pokiaľ usvedčuje obžalovaného, keď v inej časti výpovede tiež uvádza, že vonku bola tma – obžalovaný poukazuje, že ide pritom o subjektívne vnímanie významnej okolnosti podstatnej pre rozhodovanie. Nie je pritom rozhodujúce, či a aké svetelné pomery boli objektívne, nakoľko tento dôkaz spätne nemožno vykonať. Nie je napr. zrejmé ani to, či v čase skutku bolo funkčné verejné osvetlenie, resp. či tam vôbec nejaké bolo. Nie je zrejmé, ako sa v danom čase svietilo/ nesvietilo v bytoch, a či mohlo, resp. nemohlo toto svetlo ovplyvniť objektívnu viditeľnosť, ktorú je potrebné vnímať z bytu svedkyne A. v smere na parkovisko, kde sa autá nachádzali. Je predsa podstatné či svedkovia z bytu, v ktorom sa nachádzali, mohli niečo vidieť a v akej kvalite. Takéto zisťovanie nebolo vykonané. Z výpovede policajta P. I. N. z 1.10.2020 vyplýva, že pri ohliadke miesta neskúmajú, či je funkčné osvetlenie, alebo iné osvetlenie a miesto činu si osvetľuje kriminalistický technik. Je kuriózne, keď vyšetrovateľ PZ po dlhom časovom období od skutku si sám vyberie ľubovoľné miesto verejne prístupné na úrovni parkoviska, aby pri dodatočnej obhliadke miesta činu niečo dokumentoval. Z vyššie uvedených dôvodov to nemá s okolnosťami zisťovania dôkaznú spojitosť. Obhajoba nebola na tento úkon dodatočnej obhliadky prizvaná a napriek námietkam, že bolo porušené právo obžalovaného na obhajobu a nie je možné na takto zabezpečené dôkazy prihliadať aj z tohto dôvodu, pretože sú nezákonné, súd uvedené nezohľadnil. Obhajoba tvrdí, že z okna, pri ktorom stáli svedkovia, nie je možné v potrebnej kvalite vidieť okolnosti, za ktorých ku skutku došlo, a to nielen pre tmu, ale aj z dôvodu umiestnenia vozidiel vo vzťahu k výhľadovým pomerom, ich vzdialenosti od miesta sledovania, sieťky na oknách, ktoré bránili v rozšírení si zorného uhla a v celkovej objektívnej viditeľnosti. Preverka

výhľadových pomerov, ktorá by mohla preukázať opak, vykonaná nebola. V súvislosti so psychologickým znaleckým dokazovaním, aj vzhľadom na realizovaný výsluch, svedkyňa I. A. uvádza, že s rodinou A. B. nemala žiadny vzťah, nemali spolu problémy a s C. B. - druhom priznáva len bežné problémy ako v každej rodine. Až na otázky obhajoby, či ju C. B. odhlásil z trvalého pobytu uvádza, že áno, pár dni pred smrťou na trvanie svojej matky. Obhajoba tvrdí, že nie je predsa bežný problém, ak svedkyňa bola svojim druhom C. B., tesne pred jeho smrťou z bytu odhlásená a spoločne so svojou maloletou dcérou F. stratili možnosť v byte bývať. Svedkyňa zatajila existenciu týchto napätých vzťahov a vzájomné problémy bagatelizovala. Takéto výpovede svedkyne sú zavádzajúce a účelové a svedkyňu nemožno považovať za vierohodnú. Svedkyňa poškodená M. N., napriek tomu, že je podľa súdu, vlastníčka OMV uviedla, že nepozná evidenčné číslo auta Volkswagen Passat, nevie či je vozidlo poistené, či má havarijné poistenie, asi má iba tú základnú poisťku, pričom dcéra (I. A.) jej v konkrétnom okamihu volala, že jej rozbíjajú auto, bola vtedy vo vlaku. Svedok H. takýto telefonát poprel, keď uviedol, že svedkyňa A. v čase, kedy dochádzalo ku skutočnostiam, telefonovala len s políciou. I. A. povedala svedkyňi N., že oprava stala 300,- Eur, preto dcére požičala 200,- Eur na opravu, pričom na HP dňa 6.10.2022 svedkyňa N. uviedla, že dcére požičala 300,- Eur na opravu. Napriek tomu, že oprava mala stať preukázateľne 300,- Eur, súd zaviazal obžalovaného zaplatiť svedkyňi 634,- Eur. Svedkyňa I. A., ktorá je vedená v celom v konaní ako poškodená na HP dňa 6.10.2022 uviedla, že je vlastníčkou auta a berie späť súhlas na trestné stíhanie obžalovaného ohľadne poškodenia auta Volkswagen Passat, pretože ide o jej bývalého švagra (obžalovaného), krstného jej detí a využíva právo odmietnuť vypovedať. Súd prvého stupňa sa relevantne nevysporiadal ani s uvedenými skutočnosťami. Okresný súd v rozsudku neuvádza a nevysporiada sa s dôkazmi, ktoré obhajoba predložila a poukázala na ne a to: Návrh na zrušenie trvalého pobytu podaný 20.1.2020 neb. C. B. - druhom svedkyne A., Oznámenie Mesta Prešov o trvalom pobyte z 28.1.2020. Z týchto dôkazov vyplýva, že p. I. A. a p. G. H., (ktorý je jej blízkym príbuzným - otcom jej vnuka a druhom jej dcéry P. B.) nemohli mať v čase žalovaného skutku (t.j. 20 dní po tom ako bola svedkyňa A. s dcérou F. A. odhlásená z trvalého pobytu nebohým bratom obžalovaného) pozitívny vzťah k rodine obžalovaného. Príčinou boli spory medzi nebohým bratom obžalovaného p. C. B. a svedkyňou p. A., ktorá bola jeho družkou a žila s nebohým bratom obžalovaného v jeho byte. Tieto spory viedli k tomu, že nebohý brat obžalovaného odhlásil svedkyňu A. z trvalého pobytu tesne pred svojou smrťou 20.1.2020. Následne XX.X.XXXX zomrel. Mesto Prešov oznámilo 28.1.2020 trvalý pobyt svedkyne I. A. a F. A. na adrese C.. Svedkyňa prišla o možnosť bývať v byte svojho nebohého druha C. B. - brata obžalovaného. O týchto vzťahoch nebola informovaná ani znalkyňa, v rozhovore o vyšetrovanej veci (ZP č. 68/2020) svedkyňa nepravdivo uviedla, že nemala s rodinou obžalovaného žiadne problémy. Pravdivé skutočnosti zamlčala. Svedkyňa nepravdivo uviedla znalkyňi, že A. B. - obžalovaný sa mal vyhrážať zabitím rovno pred policajtm a oni tam len tak stáli - uvedené nebolo preukázané - viď výpovede svedkov poverených príslušníkov PZ F., E., N., P. Pokiaľ sa súd odvoláva na vykonanú obhliadku z miesta činu a na jej závery - aj dodatočnej obhliadky obhajoba uvádza, že z výpovede svedka P. I. N. z 1.10.2020 vyplýva, že ak vykonával obhliadku miesta činu, tak na prvej strane opisu obhliadky je uvedené, aká bola doba, aká bola viditeľnosť, neskúmajú či je funkčné verejné, alebo iné osvetlenie, miesto činu si osvetľuje kriminalistický technik. Poukazujeme, že ak si OČTK miesto osvetľujú technikmi nejedná sa o relevantný dôkaz, ktorý by mal svedčiť o viditeľnosti na mieste v čase páchania skutku. Obhajoba namietala znalecké posudky, ktoré nereflektovali zmeny vo výpovediach svedkov v kontexte súvisiacich rodinných problémov. Svedkyňa A. znalkyňi klamala a klamala aj na polícii. Znalecké posudky č. 68 a 69/2020 boli vypracované predčasne, obhajoba ich prípravu len predpokladala z obsahu neformálneho rozhovoru medzi povereným príslušníkom H. a svedkyňou I. A., v deň jej výsluchu na polícii. Menovaní sa rozprávali o tom, že p. A. sa mala ustanoviť na nejaké vyšetrovanie, avšak na dotaz obhajoby o čo ide, policajti nereagovali. O nariadenom znaleckom dokazovaní neboli vyrozumení. Znalecké posudky z časového aspektu ich vyhotovenia nemohli reflektovať na zmeny vo výpovediach svedkyne A. a svedka H. po vznesení obvinenia. Znalecké posudky vychádzali zo psychologických vyšetrení oboch respondentov pred výsluchmi realizovanými po vznesení obvinenia. Znalkyňa nemala vedomosť o skutočných vzťahoch medzi týmito svedkami a rodinou obžalovaného a tiež jeho nebohým bratom C. B., ktorý bol druhom p. A. a otcom jej detí. Prvotne to bola zo strany p. A. snaha krivo obviniť obžalovaného pre napäté vzťahy medzi nimi z dôvodu odhlásenia p. A. z miesta trvalého bydliska už nebohým bratom obžalovaného p. C. B., avšak v neskoršom štádiu konania, odmietaním konfrontácie a výpovedí vzala svoj súhlas s trestným stíhaním obžalovaného ohľadne poškodenia jej vozidla späť, nakoľko pred súdom dozнала, že ju k obžalovanému viaže blízky vzťah. Takýto postoj svedkyne korešponduje tiež so žiadosťou obhajoby o vykonanie dokazovania previerkou výhľadových pomerov z jej bytu, nakoľko nie je preukázané a sú závažné pochybnosti o tom, či miesto, kde sa autá nachádzali mohla menovaná vidieť z okna svojho bytu, kde sa mala nachádzať a to pre

vzdialenosť, tmu, sieťky na oknách, príp. ďalšie relevantné okolnosti a pochybnosti či a v akej kvalite bolo možné rozpoznávať osoby, nakoľko aj z prvej výpovede svedka - poškodeného H. z 10.2.2020 vyplýva, že osobu rozbíjajúcu autá nepoznal, videl len, že je to jeden chlap. Menovaná súhlasí k vstupu do svojho obydľia nedala a OČTK tento dôkaz nevykonali. Je logické, že táto svedkyňa, nechcela súhlasiť s vykonaním takých dôkazov, ktoré majú potenciál spochybniť jej výpovedi. Preto neboli odstránené ani závažné pochybnosti o vine obžalovaného. Obhajoba nebola prizvaná ani na dodatočnú ohliadku miesta činu, preto nemožno tento úkon považovať za právne relevantný o opierať sa o dôkazy z neho plynúce. K týmto skutočnostiam sa obhajoba vyjadrila aj na hlavnom pojednávaní dňa 10.11.2022. Zamietaním dôkazov navrhnutých obhajobou a vylúčením obhajoby z úkonov v prípravnom konaní je porušením práva obvineného na obhajobu a spravodlivý súdny proces. Osobu p. A. považuje obhajoba z uvedených dôvodov za nevierohodnú. Menovaná sa v zápisnici o výsluchu z 9.2.2020 vyjadrila, že obžalovaný mal kričať na H., že ho zabije, že ho prepichne a že si to odsedí v Leopoldove. V zápisnici z 28.5.2020 sa menovaná vyjadrila, že obžalovaný sa vyhrážal G. H., že ho zabije, že si to odsedí v base a na otázku povereného príslušníka PZ čo konkrétne kričal obžalovaný G. H. uviedla, že teba zabijem, ty feťák a si ťa odsedím. Svedok poškodený G. H. v zápisnici z 10.2.2020 uviedol, že obžalovaný na neho kričal najprv ťa zabijem a potom si to pôjdem odsediť do Leopoldova. V zápisnici z 29.5.2020 sa svedok spontánne nevyjadril, až na otázku policajta, či obžalovaný niečo zakričal smerom k oknu bytu p. A., uviedol, že obžalovaný sa mu vyhrážal, že ho zabije, niečo, že aj jeho deda a že si to pôjde odsediť do Leopoldova. Na ďalšiu otázku policajta svedok - poškodený uviedol, že obžalovaný kričal, že aj R. zabije. Potom ešte niečo kričal, že nás zabije a že si to odsedí v Leopoldove. Obhajoba uvádza, že tieto rozpory vo výpovediach neboli odstránené. Svedkyňa A. a svedok - poškodený G. H. sú rodinne blízke osoby, nakoľko G. H. je otcom vnuka p. A.. Svedok - poškodený G. H. bol ňou ovplyvnený pri svojich výpovediach v prípravnom konaní. Bezprostredne po skutku dňa 10.2.2020 vypovedal, že nepočul, čo jej hovorí v slúchadle, počul iba vetu, ktorú povedala I. A., avšak pri výsluchu dňa 29.5.2020 ten istý svedok H. presne uvádza, kto zvonil na bytový zvonček. Vo svojej výpovedi dňa 10.2.2020 svedok-poškodený G. H. uviedol, že videl ako jeden chlap udieral takou drevenou palicou, čo držal v ruke po jeho aute aj po aute p. A. a I. A. mu v okne povedala, že je to A. B., avšak v ďalších výpovediach uvádza, že on videl A. B. ako udiera po autách. Ani tieto rozpory vo výpovediach svedka poškodeného H. neboli odstránené. Takýto svedok je nevierohodný. Je preukázané, že uveril svedkyňi A. o tom, že páchatelom mal byť obžalovaný bez toho, aby ho sám dokázal identifikovať. Znalkyňa C. M. E. na hlavnom pojednávaní uviedla, že každý priemerne inteligentný človek vie klamať, preto ako znalkyňa neodpovedá na otázky pravdivosti výpovede, len na sklon výpovedí skresľovať. U svedka - poškodeného H. uviedla, že menovaný si pamätá menej detailov a súvislostí, má podpriemerné pamäťové schopnosti, ťažšie sa rozpomína a nie je si istý pri reprodukcii. Svedkyňa M. N. pri svojom výsluchu dňa 28.5.2020 uviedla, že dcéra (I. A.) povedala, že oprava (poškodeného auta) stála 300,- Eur, preto dcére požičala 200,- Eur na opravu a na hlavnom pojednávaní uviedla, že dcére požičala peniaze 300,- Eur na opravu auta. Aj táto výpoveď vykazuje znaky rozpornosti a nekorešponduje so škodou uvedenou v obžalobe. Naopak, svedok Q. B. videl páchatelov, ktorí mali poškodzovať obe vozidlá. Boli zabezpečené ďalšie výpovede svedkov p. P. B., P. B., policajtov p. N., E., F. a P., ktorí nenašli predmet - drevenú palicu, ktorou mal obžalovaný podľa obžaloby udierať do osobných motorových vozidiel. Obhajoba poukazuje aj na skutočnosť, že u obžalovaného neboli identifikované žiadne poranenia, rezné rany, podliatiny, ktoré by mu nepochybne pri takejto devastácii áut boli vznikli. Súd prvého stupňa v dôvodoch rozsudku uvádza, že nebolo možné zabezpečiť prítomnosť svedkov G. H. a P. B. na HP a boli splnené zákonné podmienky na čítanie svedeckej výpovede a tieto výpovede boli iba prečítané a nebolo možné odstraňovať rozpory. Obžalovaný poukazuje na stanovisko obhajoby na HP dňa 10.11.2022, že pokiaľ príslušníci PZ mali zistiť miesto pobytu G. H. a realizovali to dotazovaním susedov, určite to právne neobstojí a nemožno očakávať, aby takýmto spôsobom mal Policajný zbor niečo vyšetriť. Sused nie je osobou, ktorá by mala byť povinne informovaná o pobytoch susedov a mal by takto prispieť k úspešnosti vyšetrovania. Na hlavnom pojednávaní dňa 6.10.2022 bola prítomná svedkyňa poškodená A., ktorá po skončení výsluchu uviedla, že je v kontakte s dcérou - svedkyňou P. B. a svedkom poškodeným G. H., ktorí sú s ich spoločným dieťaťom - vnukom p. A. v zahraničí. Obhajoba navrhla dňa 10.11.2022, aby súd zisťoval prostredníctvom poškodených I. A. pobyt týchto svedkov a zabezpečil ich prítomnosť na súde. Obhajoba zároveň poukázala na dôvodnosť návrhu plynúcu z rozporov vo výpovediach svedka poškodeného H., ktorý je ovplyvnený svedkyňou A. - matkou svojej družky (svedkyne P. B.) a uvádza vo svojich výpovediach skutočnosti z jej výpovede rozporne so svojimi predchádzajúcimi výpovedami (napr. vo výpovedi z 10.2.2020 uviedol, že videl jedného chlapa udierať drevenou palicou po autách a A. mu povedala, že je to obžalovaný, v neskoršej výpovedi uviedol, že videl obžalovaného udierať po autách). Obžalovaný sa v súdnom konaní domáhal vykonania dôkazov, ktoré špecifikoval v odpovedi zo dňa

15.4.2021 na výzvu súdu, pričom na tomto návrhu, v rozsahu jeho nevykonaných návrhov zotrúva. Obžalovaný má za to, že pri logickom uvážení výpovednej hodnoty zabezpečených dôkazov nemožno uznať obžalovaného za vinného zo skutkov obsiahnutých v obžalobe. Obžalovaný popiera spáchanie skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu. Procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu považuje obhajoba za nezákonný. Navrhol zmeniť rozsudok okresného súdu a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby.

K takto podanému odvolaniu sa vyjadril prokurátor, ktorý sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom čo do viny aj trestu. Odvolacie dôvody sú založené na neopodstatnených domnienkach, sú bez dôkaznej sily a to vo vzťahu k meritu veci, sú neakceptovateľné a teda irelevantné.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak z iných ako uvádzaných dôvodov.

Odvolací súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že okresný súd v rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu vykonal na hlavných pojednávaniach všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie skutkového stavu a tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a tak dospel ku správnym skutkovým záverom (s výnimkou nižšie uvedeného), ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom súd prvého stupňa podrobne a konzistentne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa pritom spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Tieto skutkové okolnosti (vrátane doplnenia vykonané krajským súdom), považuje druhostupňový súd za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia komplexne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie okresného súdu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v potrebnom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán.

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní poprel spáchanie skutku s tým, že sa nikomu nevyhrážal a ani auta nerozbíjal. Okrem iného ešte uviedol, že A. a H. sa v inkriminovanom období nachádzali na okne, kde A. škaredo nadávala matke, že si zabila syna a on nato reagoval, že Boh ňa musí potrestať. Taktiež svedkovia Q. B. a P. B. potvrdzovali, že to nebol obžalovaný, ktorý mal poškodiť auta (podľa svedka Q. B. to boli 2 neznámi chlapi) ako aj to, že sa tento G. H. nevyhrážal zabitím.

Aj podľa názoru krajského súdu ale výrok o vine obžalovaného je možné ustáliť predovšetkým na základe prečítaných výpovedí z prípravného konania poškodených I. A., G. H. a výsluchu pošk. M. N. pred okresným súdom. V tejto súvislosti odvolací súd ale koriguje závery o procesnej použiteľnosti výpovedí poškodenej I. A. oboznámených na hlavnom pojednávaní konanom dňa 06.10.2022, kedy táto poškodená využila svoje právo a odmietla vypovedať vo vzťahu k obžalovanému, vzhľadom na skutočnosť, že ide o jej bývalého švagra a krstného jej detí. Okresný súd následne prečítal jej výpovede z čl. 39-59. K uvedenému je ale potrebné uviesť, že výpoveď svedkyne I. A. na čl. 39- 49 je zo dňa 09.02.2020, teda uskutočnená síce po začatí trestného stíhania, ale pred vznesením obvinenia (to bolo A. B. vznesené až 12.03.2020) a preto na ňu, aj keď bola vykonaná procesným spôsobom, nie je možné v súlade so súdnou praxou prihliadať (svedkyňa v tom čas nemala právo odmietnuť vypovedať z dôvodu príbuzenského pomeru alebo obdobného pomeru k obvinenému). V danom prípade je ale možné vziať do úvahy výpoveď sv. I. A. zo dňa 28.05.2020, ktorá bola vykonaná kontradiktórnym spôsobom (výsluchu sa zúčastnila obhajkyňa obvineného a kládla svedkyňi otázky), z ktorej vyplýva, že kritického dňa začiatkom februára v čase okolo 19 hodiny bola v byte s dcérou P. a jej priateľom G. H. spolu aj s ich 2 ročným synom. Zospodu zvonil na bytový zvonček A. B. a povedal jej, aby dcéra P. prišla dole a tiež sa

pýtal, čo robí hore G.. Tiež počula vo zvončeku, ale už nevie kto kričal, poď dole kurvo, bolo tam počuť krik a nadávky. Bolo tam čisté besnenie a búchanie do vchodových dverí a počula taktiež P. B. a S. B., ktorá je sestrou obžalovaného. Videla cez okno ako obžalovaný kričal a nadával a tiež ako rozbíja autá, najprv G. a potom jej. Obžalovaný sa taktiež vyhrážal G. H., že ho zabije a si to odsedí v base. G. H. bol celkom vystrašený a dával stoličky ku vchodovým dverám bytu, aby neprišli hore a aby ich nezabili. Bola pri okne, ktoré bolo otvorené, a videla ako A. B. s nejakou palicou rozbíjal najskôr G. a potom jej auto. Autá rozbíjal sám a v ruke mal nejakú palicu a podporu mal od svojej mami. Vonku sa nachádzali aj P. B., S. B. a Q. B.. Obžalovaný jej oplzlo nadával a G. H. bol pri nej a dcéra bola pri druhom okne. Podľa jej názoru sa obžalovaný vyhrážal G. H., lebo sa vyhrážal v mužskom rode a vravel, že je feťák. P. B. stála pri ňom, kričala a dosť ho v tom podporovala a kričala aj S. B., aby išla dole. Obžalovaný to podľa nej urobil kvôli tomu, že ho k tomu vyprovokovala jeho sestra S. B., ktorá pozná jeho povahu. Rodiny navzájom nemali žiaden vzťah, ani sa nenavštevovali. S C. B. žila 20 rokov, ale v poslednom roku bol nezamestnaný a mali finančné problémy a išlo o problémy ako v každej rodine. Naposledy volala políciu a C. B. ju odhlásil z trvalého pobytu pár dní pred smrťou na trvanie svojej matky. V deň, keď sa odohral skutok nemala žiaden rozhovor s matkou obžalovaného. V čase skutku bola v kuchyni a bolo zapnuté linkové svetlo a vonku už bola tma. Celý čas bola pri okne a nepovedala ani slovo. Nemá spory so žiadnymi inými ľuďmi, ani nejaké záväzky a používa meno I. A.. Pred vzťahom s C. B. udržiavala vzťah s R. N. a C. B. bol otcom jej najmladšej dcéry, ale právne nie.

Z prečítanej svedeckej výpovede svedka G. H. vyplynulo, že bol na návšteve u svojej družky P. B. na ulici D. 105, kde došiel na svojom aute značky Volkswagen Golf, ktoré zaparkoval na parkovisku pred bytovkou ihneď pred auto jeho družky I. A.. Okolo 18.00 hod. niekto zvonil na domový zvonček, kde iba počul I. A., ktorá uviedla, že tu chodí za svojim synom a potom mu povedala, že B. ju volajú dole, že nás chcú biť. Z bytu neodišli. I. A. pozerala v kuchyni z okna von na parkovisko a pozrel sa tiež, lebo počul krik a videl ako jeden chlap s drevenou palicou udieral po jeho aute, ako aj po aute I. A., ktorá mu povedala, že je to A. B., ktorý je bratom jej zosnulého druha C. B.. Videl, že na parkovisku stála ešte staršia žena a jeden chlap. Videl, že A. B. udiera do jeho auta, ako aj auta I. A. a zároveň sa pozeral smerom do okna a kričal, že najprv ho zabije a potom si to pôjde odsediť do Leopoldova. On sa týchto jeho vyhrážok veľmi zľakol, správal sa veľmi agresívne a myslel si, že sa bude chcieť dostať hore ku nemu a naozaj mu niečo urobí, bál sa o svoj život. Po obhliadke auta s policajtom zistil, že má rozbité zadné sklo na kufri, obe zadné sklá, popraskané čelné sklo, odlomené obe spätné zrkadlá a rozbité okno na vodičových dverách. Ďalšie osoby, ktoré už spomínal tiež niečo vrieskali a nadávali a z vyhrážok obžalovaného pociťoval silný strach, že mu niečo urobí a naozaj sa toho bál. S obžalovaným nemal nikdy žiaden konflikt a nevedel uviesť, čo obžalovaného viedlo k takémuto konaniu. Pri ďalšej výpovedi uviedol, že dole bola aj S. B.. Počas konfliktu volali políciu ako sa snažili dostať do bytovky a keď sa im to nepodarilo, začali rozbíjať autá a počas toho sa mu vyhrážal A. B.. Počas rozbíjania aut sa nachádzal v kuchyni na druhom poschodí v byte na D. XXX u I. A. a videl A. B. ako poškodzuje autá. V rukách mal nejakú tyč a rozbíjal okná, zadné svetlá, predné okno. Pri obžalovanom bola S. B., jeho matka a syn Q.. Títo tam tiež niečo kričali, čo však nevnímal a obžalovaný sa mu vyhrážal, že ho zabije a vie, že to smerovalo voči nemu, lebo kričal, že zabije aj R., čo bol jeho dedo. Tieto vyhrážky použil už keď vozidlá boli poškodené. S obžalovaným v minulosti nemal žiaden konflikt. Nevie prečo mu obžalovaný poškodil auto. Okno v byte bolo otvorené a bola tam sieťka voči hmyzu a na okne stál on s I. A., s ktorou nerozoberajú predmetnú situáciu, iba občas poznamená, že mu je ľúto auta. Obžalovaný ich volal dole, a vtedy S. B. začala vrieskať a s A. si navzájom nadávali a snažili sa dostať do bytovky. Nevie povedať, koľko presne metrov bolo auto zaparkované od bytovky. Hore v byte svietilo svetlo a bola tma a bolo 8 hodín, resp. pol 9. Nevedel sa vyjadriť k oblečeniu osôb na parkovisku. Pociťovali z toho strach a hneď volali políciu. Nemá bližšie vedomosti o vzťahoch I. A. s rodinou A. B.. P. B. s nikým nekomunikovala. Nemá taktiež vedomosť, aby I. A. mala spory s nejakými ľuďmi alebo či niekomu niečo dlhuje. S obžalovaným sa nikdy nerozprával a poškodené vozidlo nedal opraviť a I. A. pokiaľ telefonovala, tak iba s políciou.

Z oboznámenej konfrontácie medzi svedkom G. H. a obžalovaným vyplynulo, že tieto osoby sa navzájom poznajú a svedok sa nachádzal u svojej družky P. B. a priamo do očí obžalovanému uviedol, že tento mu rozbil auto VW Golf a to spätné zrkadlá, čelné sklo, okno na šoférovej strane a to nejakou tyčkou a videl to na vlastné oči, nakoľko bol na okne u svojej družky a taktiež sa mu vyhrážal, že ho zabije a pôjde sedieť do Leopoldova. Pri samotnom skutku bola prítomná P. B., ako aj I. A. a tvrdí to na obžalovaného, lebo to na vlastné oči videl a boli pritom aj matka obžalovaného, sestra S. aj syn Q.. Obžalovaný rozbíjal

auto, vrieskal po I. a aj po ňom vykrikoval. Obžalovaný okrem jeho vozidla poškodil vozidlo aj I. A. a bol pri otvorenom okne, na ktorom sa nachádzala iba sieťka na hmyz a vonku bola úplná tma a svietila lampka.

Poškodená M. N. (vlastníčka vozidla VW Passat) uviedla, že ona má vedomosť, že dcére rozbili auto a išlo o biely Passat. V konkrétnom okamihu bola vo vlaku, keď jej dcéra volala, že jej rozbíjajú auto a vozidlo je stále vedené na ňu a boli rozbité nejaké svetlá. Bližšie k okolnostiam sa vyjadriť nevedela, ibaže rozbili auto a doteraz nevie, čo sa tam dialo a dcéra ho dala do opravy niekde tuná v C.. Žiadala, aby boli vrátené peniaze, ale dcéra nemala. Sama jej požičala 300,- Eur na opravu auta a bližšie jej dcéra nič nepovedala. Volala jej vtedy, keď jej rozbíjali to auto.

Z oboznámených listinných dôkazov vyplýva, že bola vykonaná obhliadka miesta činu, podmienky obhliadky nočná doba, umelé osvetlenie, kde je zadokumentované poškodenie oboch vozidiel s príslušnou fotodokumentáciou a taktiež bola oboznámená zápisnica o prehliadke tela obžalovaného, ktorý bol zároveň aj podrobený dychovej skúške na alkohol s negatívnym výsledkom. Poškodená I. A. nedala súhlas na vstup do bytu za účelom vykonania procesných úkonov zo strany príslušníkov PZ a bola vykonaná aj dodatočná obhliadka miesta činu, ktorej účelom bolo nájsť predmety, ktorými boli autá poškodené, ale bezvýsledne.

Z odborných vyjadrení ohľadom spôsobenej škody vyplýva, že na motorovom vozidle VW Passat EČV SN494DH bola spôsobená škoda vo výške 634,- Eur a na vozidle VWW Golf bola spôsobená škoda vo výške 827,- Eur.

Zo správy spoločnosti prevádzkujúcej verejné osvetlenie (IL PREŠOV s.r.o.) je zrejmé, že svietidlá v blízkosti bytového domu na D. J. E. XXX boli zapnuté v predmetný deň o 17.02 hod. a v systéme nie sú evidované žiadne poruchy.

Z výsluchu znalkyne C. M. E., ktorá spracovala znalecké posudky na poškodených I. A. a G. H. okrem iného vyplýva, že pamäťové schopnosti I. A. sú priemerné a menovaná je schopná zapamätať si a správne reprodukovať. Vyšetrenie nepreukázalo sklony ku skresľovaniu výpovede, nezistila ani motiváciu skresľovať výpoveď alebo iné podstatné vplyvy. K všeobecnej a špecifickej vierohodnosti znalkyňa uviedla, že všeobecná vierohodnosť ako relatívne stála charakteristika osobnosti je zachovalá, čiže svedkyňa má predpoklady podávať objektívne svedectvo. K špecifickej vierohodnosti uviedla, že táto je rovnako zachovalá, bez ukazovateľov oslabenia, napriek relatívnej jednoduchosti skutku prevažujú kritéria vierohodnosti. Opis skutočností počas psychologického vyšetrenia, čo bolo v rozmedzí niekoľkých mesiacov, štyroch, tieto dva opisy boli v hlavných rysoch bez rozporov. K vzťahu menovanej k ako obvinenému znalkyňa uviedla, že tento vzťah nie je zo strany menovanej intenzívne prežívaný, ale zdal sa skôr negatívny, poznačený nedôverou a rodinnými konfliktmi. Menovaná prežívala obavy z impulzivity a nepredvídateľnosti obvineného.

Znalkyňa u pošk. G. H. konštatovala, že osobnosť menovaného je zúžená, skôr prispôsobivá, intelektový potenciál priemerný, pamäťové schopností podpriemerné, jeho racionálna kontrola je strnulejšia, flexibilita znížená, schopnosť adaptovať sa na nové situácie je znížená. V bežných situáciách však funguje dobre. K pamäťovým schopnostiam uviedla, že menovaný je menej všímavý k detailom, ťažšie sa rozpomína, neisto reprodukuje, ale je to bez sklonov k skresľovaniu alebo vymýšľaniu si. K možným formám ovplyvnenia jeho výpovede znalkyňa uviedla, že nezistila sklon podliehať iným osobám a jeho osobnosť taktiež neznižuje vierohodnosť jeho výpovede. Nezistila ani motiváciu skresľovať jeho výpoveď. Jeho všeobecnú vierohodnosť vyhodnotila ako zachovalú, špecifickú vierohodnosť taktiež ako skôr zachovalú. K vzťahu k obvinenému bolo znalkyňou konštatované, že svedok ho vníma neutrálne, bez citovej väzby. V čase vyšetrenia uvádzal len snahu vyhnúť sa obvinenému, teda vyhnúť sa možnému konfliktu.

Krajský súd ale v rámci odvolacieho konania dospel k záveru, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku absentuje aj slovné vyjadrenie dôvodnej obavy u pošk. H. o jeho život v dôsledku vyhrážok zabitím od obžalovaného a to aj napriek tomu, že táto obava bola explicitne vyjadrená v jeho výpovediach. Vzhľadom k tomu, že odvolanie podal iba obžalovaný, odvolací súd sa zaoberal otázkou, či v dôsledku odvolania podaného obžalovaným výlučne vo svoj prospech je možné upraviť skutok, bez zmeny právnej kvalifikácie jeho konania a má za to, že zákaz zmeny k horšiemu vyjadrení v ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku nebránilo krajskému súdu v tom, aby z podnetu odvolania podaného v prospech obžalovaného

doplnil vo výroku rozsudku popis skutkových zistení tak, aby v ňom boli obsiahnuté také skutočnosti, ktoré vyjadrujú zákonom požadované znaky skutkovej podstaty trestného činu, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným rozsudkom prvostupňového súdu a ktoré mal tento súd síce za preukázané, avšak ich výslovne neuviedol vo výrokovvej časti rozsudku. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ sa v takomto prípade doplnenie popisu skutku neprejaví v sprísnenej právnej kvalifikácii protiprávneho konania, zväčšení rozsahu a závažnosti následku a podobne, potom sa tým nijako nezhoršuje postavenie obžalovaného. Za zmenu rozhodnutia v neprospech obžalovaného je totiž v zmysle vyššie uvedeného ust. Trestného poriadku nutné považovať každú zmenu v ktoromkoľvek výroku, pokiaľ zhoršuje situáciu obžalovaného a priamo sa ho dotýka a môže sa prejavíť v skutkových zisteniach, v právnej kvalifikácii, v druhu a výmere trestu, v druhu a forme ochranného opatrenia a podobne. Pokiaľ použitá právna kvalifikácia prichádza do úvahy, avšak popis skutkových okolností, ktoré ju odôvodňujú nie je dostatočne výstižný a presný, nič nebráni v ich doplnení a upresnení tak, aby všetky zákonné znaky trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného, popísaný skutok vyjadroval. Takéto doplnenie rozhodných skutkových okolností samo o sebe žiadnym spôsobom nezhoršuje postavenie obžalovaného, pokiaľ sa ním nemení rozsah ani závažnosť trestnej činnosti, nesprísňuje právna kvalifikácia ani uložený trest. Vzhľadom ku skutočnosti, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje popis skutkových okolností predstavujúcich znaky súdených prečinov u obžalovaného a to aj s podrobným rozobratím dôkazov a ich hodnotením, ktoré k tomuto záveru smerovalo, odvolací súd na podklade odvolania obžalovaného zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a upravil skutok v súlade s výsledkami vykonaného odkazovania o konanie obžalovaného, ktoré napĺňa pojmové znaky prečinu nebezpečného vyhrážania, t.j., že obžalovaného vyhrážky vzbudili u pošk. H. dôvodnú obavu o jeho život.

Na tomto mieste je tiež nutné dodať, že podstatu skutku tvorí konanie páchatela a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, prípadne oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach. Teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami uvedenými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu. Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami. Súd totiž musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania.

Odvolací súd majúc za to, že bola zachovaná totožnosť skutku, doplnil skutkovú vetu napadnutého rozsudku, kedy rozviedol tam súdené konanie tak, že doplnil tú skutočnosť, že vyhrážky zabitím uvádzané obžalovaným vzbudili dôvodnú obavu u G. H. o jeho život.

Výsledky takto vykonaného dokazovania potom v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodíť bezpečný záver, že obžalovaný A. B. spáchal skutok, tak ako ho ustálil krajský súd.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke následne krajským súdom tiež posúdené ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, keďže obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete tohto rozsudku naplnil všetky objektívne a subjektívne stránky súdených trestných činov.

Okresný súd vo výroku napadnutého rozhodnutia ustálil len existenciu priťažujúcej okolnosti § 37 písm. h/ Trestného zákona (spáchanie viac trestných činov) a pri ukladaní trestu postupoval v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona, t. j. zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o 1/3. K uvedenému je ale potrebné uviesť, že obžalovaný síce bol doposiaľ 6 krát súdne trestaný (v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený), avšak posledné odsúdenie je rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/49/1997 zo dňa 9.9.1997, ktorým mu bol za trestný čin podľa § 171 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona (z.č. 140/1961 Zb.) uložený okrem iného nepodmienečný trest odňatia slobody na 4 mesiace, z výkonu ktorého bol podmienene prepustený 26.02.1998 (osvedčil sa 19.10.1999). Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný má v ňom niekoľko (5) záznamov za menej závažné porušovanie pravidiel cestnej premávky. Konštatujúc uvedené mal preto súd prvého stupňa vyhodnotiť, že obžalovaný po dobu skoro 26 rokov žil riadnym životom a priznať mu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona – t.j. vedenie riadneho života obžalovaným pred spáchaním trestného činu. Aj z uvedeného dôvodu preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol, pričom okrem

konštatovania jednej vyššie uvedenej príťažujúcej okolnosti, priznal obžalovanému aj jednu poľahčujúcu okolnosť, čím nastala ich rovnováha.

Súčasne je potrebné uviesť, že v tejto trestnej veci bol dňa 30. augusta 2021 vydaný Trestný rozkaz, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného na nezmenenom skutkovom základe ako je to aj v napadnutom rozsudku okresného súdu, pričom mu bol bez zistenia poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, uložený úhrnný peňažný trest vo výške 200,- Eur a náhradný trest odňatia slobody na 2 mesiace. Poškodení pritom boli so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilné konanie. Odpor voči trestnému rozkazu podal iba obžalovaný. V napadnutom rozsudku okresného súdu, ako je uvedené vyššie, bol už ale obžalovanému ukladaný podmienený trest odňatia slobody, ktorý je systematicke druhu trestov tým najprísnejším, je totiž na prvom mieste a peňažný trest až na štvrtom mieste (viď § 32 Trestného zákona).

Možnosť podávania opravných prostriedkov v trestnom konaní tvorí významnú súčasť obhajovacích práv obvineného. S ich uplatňovaním je pritom úzko spojený všeobecný princíp zákazu zmeny k horšiemu (*reformatio in peius*), ktorý je slovami Ústavného súdu Slovenskej republiky potrebné chápať ako garanciu práva podávať opravné prostriedky bez toho, aby sa zhoršilo postavenie osoby (v porovnaní so situáciou založenou pred podaním takéhoto opravného prostriedku), ktorá buď sama podala opravný prostriedok, alebo v prospech ktorej bol opravný prostriedok podaný inou, k tomu oprávnenou osobou (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012, sp. zn. IV. ÚS 163/2012). Princíp *reformatio in peius* tvorí integrálnu súčasť procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, a preto je potrebné ho dodržiavať, ako aj aplikovať, pokiaľ možno vždy najširšie a vždy iba materiálne, nie formálne (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. februára 2011, sp. zn. III. ÚS 392/2010). Právna teória i prax považuje odpor za špecifický opravný prostriedok podávaný voči trestnému rozkazu, ktorá vlastnosť sa okrem iného prejavuje aj v tom, že pri odsúdení rozsudkom na hlavnom pojednávaní konanom na základe obvineného odporu proti trestnému rozkazu podľa § 355 ods. 3 dikcia vety za bodkočiarkou Trestného poriadku, nie je samosudca viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v zrušenom trestnom rozkaze. V uvedenom prípade ide o zákonnú výnimku zo skôr charakterizovaného všeobecného princípu *reformatio in peius*. Na strane druhej, keďže rozhodnutie formou trestného rozkazu so sebou nespája žiadne „dobrodenné zákona“ umožňujúce zmiernenie prísnosti trestnej sankcie (ako napríklad v konaní o dohode o vine a treste), je žiadúce, aby súd s podaním odporu nespájal akékoľvek negatívne následky bez toho, aby s poukazom na novozistené skutočnosti zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, čo ho v konečnom dôsledku viedlo k prijatiu rozhodnutia v neprospech obžalovaného, nakoľko už vydanie trestného rozkazu v zmysle ustanovenia § 353 ods. 1 Trestného poriadku bolo podmienené záverom súdu o spoľahlivom preukázaní skutkového stavu veci. V opačnom prípade, by sa tak pri dodržiavaní princípu predvídateľnosti práva pri rovnakých skutkových a právnych okolnostiach, mohol prísnejší rozsudok javiť ako neprípustná sankcia za využitie práva na podanie odporu. Okresný súd tak tým istým skutočnosťami relevantným pre uloženie trestnej sankcie, v rôznych fázach konania, prikladal rozdielnu váhu v neprospech obvineného, pričom tak učinili bez akéhokoľvek rozumného vysvetlenia.

Krajský súd aj na podklade tohto dôvodu zrušil napadnutý rozsudok, a keďže súd prvého stupňa žiadnym relevantným spôsobom nezodôvodnil, prečo ukladal najprísnejší druh trestu, t.j. trest odňatia slobody, hoc v zmienenom trestnom rozkaze, bol ukladaný miernejší druh trestu.

Po zvážení všetkých rozhodujúcich skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu ako aj na osobu obžalovaného a možnosť jeho nápravy, ako aj s poukazom na jeho majetkové pomery, uložil obžalovanému úhrnný peňažný trest a to vo výške 200,- Eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov. Podľa odvolacieho súdu uložený trest zohľadňuje nielen stupeň závažnosti spáchaných trestných činov, mieru zavinenia, pohnútku a osobu páchatel'a, ale aj okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu trestného činu. Takto uložený trest považuje krajský súd vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije, motív jej konania, za zodpovedajúci zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 a nasl. Trestného zákona, ktorých účelom je zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vytvorenie podmienok na nápravu páchatel'a a na jeho výchovu k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život. Pre prípad, že by výkon tohto trestu chcel obžalovaný úmyselne zmať, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov. Výška uloženého

peňažného trestu vo výmere 200,- Eur je pritom primeraná a ktorú by mal obžalovaný pociťovať ako určitú sankciu za svoje nezákonné správanie. Krajský súd je tiež názoru, že takto uložený peňažný trest dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti a zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie.

Súd prvého stupňa ale zákone rozhodol o nároku poškodených M. N. a G. H. na náhradu škody voči obžalovanému z titulu poškodenia vecí - ich motorových vozidiel, keďže tieto nároky boli uplatnené riadne a včas, čo si osvojil aj krajský súd a preto ich zopakoval vo svojom rozsudku. Súčasne si poškodení ale žiadali pri svojich výsluchoch v prípravnom konaní nahraďiť škodu vo vyššej sume ako je vyčíslená v písomnom potvrdení Autoservisu KOZMA s.r.o. ku škode na motorových vozidlách poškodených, a preto boli krajským súdom odkázaní zo zvyškom ich nárokov na civilné konanie.

Vo vzťahu k dôvodom odvolania obžalovaného poukazuje krajský súd na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, ktorými sa riadil pri preskúmaní napadnutého výroku o vine a treste, pričom na základe z hora uvedených dôkazov, mal aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku takým spôsobom, akým bol teraz ustálený odvolacím súdom. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom, okrem vyššie uvedeného doplnenia skutkovej vety, na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

V posudzovanom prípade je potrebné tiež uviesť, že obžalovaný bol zo spáchania žalovaných trestných činov usvedčovaný priamymi dôkazmi – výsluchmi svedkyne I. A. a poškodeného G. H., ktorí po celý čas tvrdili, že osobou, ktorá sa vyhrážala zabitím G. H. a ktorá poškodila motorové vozidlá bol práve obžalovaný A. B., ako aj zápisnicou o obhliadke miesta činu s príslušnou fotodokumentáciou. Tieto dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú už spomenutú uzavretú reťaz dôkazov neumožňujúcich iný záver ani o priebehu žalovaného skutku ani o osobe páchatel'a než ten, ku ktorému dospeli konajúce súdy, čo vyvracia obhajobnú argumentáciu obžalovaného o existencii iných páchatel'och, resp. neexistencii iných dôkazov, preukazujúcich jeho vinu, resp. ďalších usvedčujúcich dôkazov. Aj keď obhajoba namieta rozdielnosť výpovedí I. A., je nutné uviesť, že konajúce súdy mohli pri svojom rozhodovaní prihliadať a brať do úvahy iba jej výpoveď zo dňa 28.05.2020, a teda nebolo možné odstraňovať ani prípadne rozpory s jej výpoveďou zo dňa 09.02.2020, keďže, ako to je už vyššie rozvedené, táto bola učená ešte pred vznesením obvinenia obžalovanému. Preto ak obhajoba vo svojom odvolaní poukazuje na rozpory v jej výpovediach, na tieto nemožno prihliadať, keďže procesne použiteľná je iba jedná výpoveď tejto poškodenej, v ktorej usvedčuje obžalovaného z trestnej činnosti. U pošk. G. H. je potrebné uviesť, že tento tiež, po celý čas usvedča obž. A. B. z vyhrážania sa zabitím a z poškodenia motorových vozidiel, pričom znalkyňa z odvetvia psychológie vysvetlila, prečo mohlo dôjsť postupom času k určitým nepresnostiam alebo odchýlkam v jeho výpovediach. Nič to ale nemení na tom, že v podstatných a nosných častiach sú jeho výpovede konzistentné a vierohodné a na ich podklade možno urobiť bezpečný záver o vine obžalovaného. K namietanému ovplyvneniu jeho výpovede pošk. I. A. krajský súd poznamenáva, že ani znalkyňa nezistila sklon u pošk. G. H. podliehať iným osobám a jeho osobnosť taktiež neznižuje vierohodnosť jeho výpovede.

Ani spochybňovanie svetelných a rozhladových pomerov na mieste činu stranou obhajoby neobstojí. Svedok P. I. N. pri svojom výsluchu dňa 01.10.2020 na otázku obhajkyne, či sa pri obhliadke miesta činu dokumentujú aj svetelné podmienky, tento uviedol, že na prvotnej strane opisu ohliadky je uvedené aká bola doba a aká bola viditeľnosť, neskúmajú či je funkčné verejné, alebo iné osvetlenie. Podľa zápisnice o obhliadke miesta činu zo dňa 09.02.2020 vykonanej od 19.20 do 20.05 hodiny –podmienky obhliadky – nočná doba, umelé osvetlenie. Spoločnosť IL Prešov spol. s r.o. vo svojom vyjadrení uviedla, že v blízkosti bytového domu na D. J. E. XXX sa zaplo verejné osvetlenie dňa 09.02.2020 o 17.02 hodine a v systéme S.E.R.V.O. za ten deň neevidujú žiadne ďalšie poruchy. Teda nezakladá sa na pravde tvrdenie obhajoby, že nebolo zrejmé, či bolo funkčné verejné osvetlenie. Napokon všetci vypočutí svedkovia sa vedeli bezpečne identifikovať, t.j. kto bol na mieste činu, kto bol v byte poškodenej a v akom okne, ako si mali navzájom vulgárne nadávať, samozrejme každý so svojho uhla pohľadu (rodinní príslušníci obžalovaného popierali, aby tento sa vyhrážal zabitím G. H. a tiež aby poškodil autá, oproti

výpovediam svedkyne I. A. a poškodeného G. H.). Samotný obžalovaný pri svojom výsluchu uviedol, že videl v okne svedkyňu A. a H.. Ak ich teda videl on, nie je potom logické, aby aj oni nevideli jeho.

K namietanému vzatiu súhlasu na trestné stíhanie obžalovaného ohľadne poškodenia vozidla VW Passat svedkyňou I. A. späť, odvolací súd poukazuje na ust. § 211 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého je síce možné vziať späť súhlas na trestné stíhanie aj u prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Trestného zákona poškodeným, ale v danom prípade je poškodenou M. N., ktorá je podľa evidenčnej karty vozidla jedinou vlastníčkou a držiteľkou poškodeného vozidla. Nič na uvedenom nemení ani vyhlásenie I. A., že vozidlo užíva výlučne ona a že auto síce kúpila jej mama, ale vlastníčkou je ona (M. N. nikdy neuviedla/nevypovedala, aby vozidlo dcére darovala alebo nejakým iným spôsobom vlastníctvo k nemu previedla), keďže tomu neodpovedá právny stav uvedený v evidenčnej karte vozidla. Jedinou oprávnenou osobou na späťvzatie súhlasu je preto iba pošk. M. N., ak by u nej prichádzalo splnenie podmienok uvedených v § 211 ods. 1 Trestného poriadku (mala by ako svedok právo odoprieť výpoveď).

Ani v kontexte listín predložených obhajobou –zrušenie trvalého bydliska I. A. a oznámenie mesta C. - a namietania vykonania znaleckého dokazovania z odboru psychológia pri nezohľadnení/nereflektovaní na následné výpovede posudzovaných osôb, nemal krajský súd za to, aby tieto znalecké posudky boli neobjektívne a nepoužiteľné v trestnom konaní. Je síce možno vytknúť, že vyšetrovateľ nezaslal uznesenie o pribratí znalkyne strane obhajoby po jeho vyhotovení (05.05.2020), ale až so značným časovým odstupom (podľa doručeník si ich prevzali 22.02.2021), avšak o existencii znaleckých posudkov, ktoré došli/boli odovzdané konajúcejmu poverenému príslušníkovi podľa prezenčnej pečiatky dňa 08.06.2020, sa obhajoba mohla dozvedieť už 10.09.2020, kedy jej bol poskytnutý celý spis na nazretie a obhajkyňou boli vyhotovené elektronické fotokópie. Strane obhajoby pritom bol v konaní pred okresným súdom poskytnutý dostatočný priestor na výsluch uvedenej znalkyne a zodpovedaniu aj v odvolaní namietaných skutočností. Napokon znalecký dôkaz v danom prípade nie je nosným dôkazom, ale iba podporným smerom k všeobecnej a špecifickej vierohodnosti svedkyne I. A. a poškodeného G. H., na podklade ktorého by bola uznaná vina obžalovaného. V rámci odvolacieho dôvodu síce možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, avšak tento by bol relevantný, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obžalovaného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obžalovaného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje. Krajský súd preto nevhľadol ani potrebu bez ďalšieho odmietnutia týchto znaleckých posudkov.

K nevypočutiu svedka –poškodeného G. H. súd prvého stupňa dostatočne odôvodnil svoj postup a prečo prečítal jeho výpovede z prípravného konania. Účasť uvedeného poškodeného sa nepodarilo ani opakovane zabezpečiť prostredníctvom polície, keďže tento sa dlhodobo zdržiava v cudzine na neznámej adrese. Obhajobou uvádzaná svedkyňa I. A. totiž uviedla, že G. H. a jej dcéra P. B. sú dlhodobo v I., asi pol roka, adresu nevie uviesť a je s nimi len v kontakte cez internet. Nemá vedomosť, či sa chystajú vrátiť na územie Slovenska. Práve z uvedeného dôvodu, ako aj v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, bol okresným súdom správne aplikovaný procesný postup podľa § 263 ods. 3 písm. a/ Trestného poriadku. Ak svedok G. H. pri svojich neskorších výpovediach uvádzal, že videl ako po autách udiera A. B., hoci v prvotnej výpovedi uviedol, že videl ako jeden chlap udieral takou palicou a až I. A. mu v okne povedala, že to mal byť obžalovaný, bez toho aby ho sám dokázal identifikovať, je vhodné uviesť, že je logické, ak mu svedkyňa I. A. uviedla hneď pri páchaní skutku o koho sa jedná, že už v následných výpovediach nebude uvádzať, že sa jedná o nejakého chlapa, ak jeho meno už pozná, pričom pri konfrontácii medzi svedkom a obvineným dňa 30.09.2020 (kde bola mimochodom osobne prítomná aj obhajkyňa) jednoznačne a bez pochybností identifikoval, že ho pozná, je to strýko jeho družky a že to bol on, kto sa mu vyhrážal a rozbíjal autá.

Ohľadne spochybňovania výšky spôsobenej škody na motorových vozidlách poškodených, nemal krajský súd žiaden z dôvodov, ani obhajoba nepredniesla žiaden relevantný argument, okrem výšky pôžičky, ktorú poskytla pošk. M. N. svojej dcére I. A. (raz 200,- Eur a v konaní pred súdom už 300,- Eur) na opravu vozidla, neveriť v prípravnom konaní zabezpečeného listinného dôkazu o výške spôsobenej škody. Ak obžalovaný s tak vyčíslenou škodu nesúhlasil, mal možnosť ako každá procesná strana zabezpečiť v trestnom konaní o tom vlastný dôkaz.

Právo na obhajobu obžalovaného nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obžalovaného alebo inej strany v konaní. Obžalovaný mal v plnej miere v rámci trestného konania zabezpečené právo na obhajobu a je možné konštatovať, že uplatňovanie práva na obhajobu bolo od vznesenia obvinenia zachovávané v medziach príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zásadným porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sa rozumie najmä porušenie práva na nutnú obhajobu, alebo stav kedy obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, pričom práve v tom čase orgány činné v trestnom konaní reálne vykonávali procesné úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu. Z obsahu spisu takéto skutočnosti nevyplývajú.

Ohľadne žiadosti strany obhajoby o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku a žiadosti o odňatie veci policajtovi a jej prikázanie inému orgánu, odvolací súd len dodáva, že orgán na to oprávnený v prípravnom konaní preskúmal a preveril uvedené podania, pričom tieto boli zamietnuté ako nedôvodné z tam uvádzaných dôvodov, ktoré aj odvolací súd považuje za relevantné a v plnej miere odôvodňujúce takýto postup.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Tdo 36/2015 zo dňa 25. augusta 2015).

Rozsah vo veci vykonaných dôkazov považoval pritom krajský súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia. Takýmto postupom súdov pritom nemohlo dôjsť k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, keďže za to nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Obžalovanému bolo pritom plne umožnené uplatnenie jeho práv, keď treba zmieniť najmä právo navrhovať dôkazy vo svoj prospech, či právo vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Posudzujúc v kontexte celého trestného konania nemožno teda v danej veci hovoriť o porušení práva obžalovaného na obhajobu. Porušenie práva na obhajobu nemožno odvíjať ani od iného hodnotenia dôkazov obžalovaným oproti tomu, ako to vo veci učinil súd prvého stupňa. Súčasťou jednej zo základných (všeobecných) zásad trestného konania, a síce zásady zabezpečenia práva na obhajobu, je aj právo obvineného požadovať, aby v trestnom konaní boli zistené všetky okolnosti svedčiacie v jeho prospech. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že toto jeho právo však neznamená povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdov vykonávať všetky ním navrhované dôkazy (§ 2 ods. 10 a § 272 ods. 3 Trestného poriadku). Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, totiž čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Rozsah vo veci vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom považoval aj krajský súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia. V týchto súvislostiach odvolací súd ale pripomína, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

Záverom krajský súd len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti

odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu.

Krajský súd ale z zhora uvedených dôvodov vyhovel čiastočne odvolaniu obžalovaného a rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasný

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.